Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 18 grudnia 2025 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Ustalenie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 29 ust. 1 – Termin na przekazanie – Określenie momentu rozpoczęcia biegu sześciomiesięcznego terminu – Wniesienie odwołania o skutku zawieszającym – Nowa okoliczność przekazana do wiadomości organowi sądowemu rozpoznającemu to odwołanie – Stwierdzenie nieważności pierwotnej decyzji o przekazaniu i skierowanie sprawy do właściwego organu administracyjnego do ponownego rozpoznania – Wydanie drugiej decyzji o przekazaniu również będącej przedmiotem odwołania mającego na celu stwierdzenie nieważności – Skutki dla obliczania terminu na przekazanie

W sprawie C-560/23 [Tang] [i]

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Flygtningenævnet (komisję ds. uchodźców, Dania) postanowieniem z dnia 8 września 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 8 września 2023 r., w postępowaniu:

H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp)

przeciwko

Udlændingestyrelsen,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, T. von Danwitz (sprawozdawca), wiceprezes Trybunału, I. Ziemele, F. Schalin i S. Gervasoni, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: C. Strömholm, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 lutego 2025 r.,

* Język postępowania: duński.

[i] Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu H (ved DRC Dansk Flygtningehjælp) – M. Melin i C. Vester Kofoed, działający w charakterze doradców, których wspierał J. Goldschmidt, advokat,

– w imieniu rządu duńskiego – D. Elkan, M. Jespersen, C.A.-S. Maertens i J. Sandvik Loft, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu francuskiego – R. Bénard i O. Duprat-Mazaré, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu austriackiego – A. Posch, J. Schmoll i M. Kopetzki, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu szwajcarskiego – L. Lanzrein i V. Michel, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – A. Katsimerou, B. Schima i C. Vang, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 maja 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 27 i art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31, zwanego dalej „rozporządzeniem Dublin III”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy H, obywatelem afgańskim, a Udlændingestyrelsen (urzędem ds. cudzoziemców, Dania) w przedmiocie decyzji tego urzędu o przekazaniu go do Rumunii.

Ramy prawne

Protokół w sprawie stanowiska Danii i umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Dani

3 Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii rozporządzenie Dublin III nie jest wiążące dla Królestwa Danii.

4 Niemniej jednak zgodnie z art. 2 Umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską i Królestwem Danii w sprawie kryteriów i mechanizmów określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w Danii lub innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, i systemu „Eurodac” do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania konwencji dublińskiej (Dz.U. 2006, L 66, s. 38), która została zatwierdzona w imieniu

Wspólnoty decyzją Rady 2006/188/WE z dnia 21 lutego 2006 r. (Dz.U. 2006, L 66, s. 37), rozporządzenie Dublin III ma zastosowanie do stosunków między Unią Europejską a Królestwem Danii.

5 Na podstawie art. 48 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III rozporządzenie to uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. 2003, L 50, s. 1), które z kolei zastąpiło, zgodnie ze swym art. 24, Konwencję określającą państwo odpowiedzialne za rozpatrywanie wniosków o azyl wniesionych w jednym z państw członkowskich Wspólnot Europejskich, podpisaną w Dublinie dnia 15 czerwca 1990 r. (Dz.U. 1997, C 254, s. 1).

Rozporządzenie Dublin III

6 Motywy 4, 5 i 19 rozporządzenia Dublin III mają następujące brzmienie:

„(4) W konkluzjach [Rady Europejskiej] z Tampere stwierdzono także, że [wspólny europejski system azylowy] powinien zostać uzupełniony, w krótkim terminie, o precyzyjną i sprawną metodę ustalania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu.

(5) Metoda taka powinna być oparta na obiektywnych i sprawiedliwych kryteriach zarówno dla państwa członkowskiego, jak i dla zainteresowanych osób. W szczególności powinna ona umożliwiać szybkie ustalenie odpowiedzialnego państwa członkowskiego, tak by zagwarantować skuteczny dostęp do procedur udzielania ochrony międzynarodowej i nie powinna zagrażać celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.

[…]

(19) W celu zapewnienia skutecznej ochrony praw zainteresowanych osób, należy określić gwarancje prawne oraz prawo do skutecznego środka zaskarżenia w odniesieniu do decyzji dotyczących przekazania do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, zgodnie w szczególności z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej [zwanej dalej »Kartą«]. W celu zapewnienia przestrzegania prawa międzynarodowego skuteczny środek zaskarżenia w odniesieniu do takich decyzji powinien obejmować zbadanie zarówno stosowania niniejszego rozporządzenia, jak i sytuacji prawnej oraz faktycznej w państwie członkowskim, do którego wnioskodawca jest przekazywany”.

7 Artykuł 18 tego rozporządzenia, zatytułowany „Obowiązki odpowiedzialnego państwa członkowskiego”, przewiduje:

„1. Odpowiedzialne państwo członkowskie na podstawie niniejszego rozporządzenia jest zobowiązane do:

[…]

c) wtórnego przejęcia, na warunkach ustanowionych w art. 23, 24, 25 i 29, obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, który wycofał wniosek w trakcie jego rozpatrywania i który złożył wniosek w innym państwie członkowskim lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu;

[…]”.

8 Artykuł 27 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Środki zaskarżenia”, przewiduje:

„1. Wnioskodawca lub inna osoba, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) lub d), ma prawo wniesienia do sądu skutecznego środka zaskarżenia w formie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie, z powodów faktycznych lub prawnych, decyzji o przekazaniu.

[…]

3. Na użytek odwołań lub wniosków o ponowne rozpoznanie dotyczących decyzji o przekazaniu, państwa członkowskie określają w swoim prawie krajowym, że:

a) odwołanie lub wniosek o ponowne rozpoznanie daje zainteresowanej osobie prawo do pozostania w zainteresowanym państwie członkowskim do czasu rozstrzygnięcia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie; lub

b) następuje automatyczne zawieszenie przekazania, a zawieszenie to wygasa po upływie pewnego rozsądnego okresu, w którym sąd – po dokonaniu dokładnej i wnikliwej analizy wniosku – podejmuje decyzję, czy odwołanie lub wniosek o ponowne rozpoznanie powoduje zawieszenie przekazania; lub

c) zainteresowanej osobie daje się możliwość złożenia do sądu w rozsądnym terminie wniosku o zawieszenie wykonania decyzji o przekazaniu do czasu rozstrzygnięcia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie. Państwa członkowskie zapewniają skuteczny środek zaskarżenia, zawieszając przekazanie do czasu podjęcia decyzji w sprawie pierwszego wniosku o zawieszenie. Wszelkie decyzje w sprawie tego, czy zawiesić wykonanie decyzji o przekazaniu, są podejmowane w racjonalnym terminie, pozwalającym jednak na dokładną i wnikliwą analizę wniosku o zawieszenie wykonania. Decyzja o niezawieszaniu wykonania decyzji o przekazaniu zawiera uzasadnienie.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że właściwe organy, działając z urzędu, mogą podjąć decyzję o zawieszeniu wykonania decyzji o przekazaniu do czasu rozstrzygnięcia odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie.

[…]”.

9 Artykuł 29 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „Metody i terminy”, przewiduje:

„1. Przekazanie osoby ubiegającej się o azyl lub innej osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 lit. c) lub d), z wnioskującego państwa członkowskiego do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest przeprowadzane zgodnie z prawem krajowym wnioskującego państwa członkowskiego, po konsultacjach między zainteresowanymi państwami członkowskimi, tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wyrażenia zgody na złożony przez inne państwo członkowskie wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie zainteresowanej osoby lub

od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania, w przypadku gdy mają one skutek zawieszający, zgodnie z art. 27 ust. 3.

[…]

2. W przypadku gdy nie dokonano przekazania w terminie sześciomiesięcznym, odpowiedzialne państwo członkowskie zostaje zwolnione z obowiązku przejęcia lub wtórnego przejęcia zainteresowanej osoby, a odpowiedzialność zostaje przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie. […]".

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

10 H jest obywatelem Afganistanu, który w dniu 25 kwietnia 2021 r. wjechał do Danii, gdzie tego samego dnia złożył wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Zgodnie z informacjami zawartymi w bazie danych Eurodac H został już zarejestrowany jako osoba ubiegająca się o azyl w Rumunii w dniu 5 marca 2021 r.

11 W związku z tym w dniu 24 czerwca 2021 r. urząd ds. cudzoziemców zwrócił się do Rumunii o wtórne przejęcie H na podstawie art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Dublin III.

12 W dniu 7 lipca 2021 r. Rumunia wyraziła zgodę na wtórne przejęcie H.

13 W dniu 19 lipca 2021 r. urząd ds. cudzoziemców podjął decyzję o przekazaniu H do Rumunii na podstawie art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Dublin III. W tym samym dniu H wniósł odwołanie od tej decyzji do Flygtningenævnet (komisji ds. uchodźców, Dania), będącej sądem odsyłającym w niniejszej sprawie. Odwołanie to miało skutek zawieszający zgodnie z art. 27 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Dublin III.

14 W dniu 28 lutego 2022 r. Rumunia poinformowała wszystkie państwa członkowskie, że ze względu na konflikt na Ukrainie i zwiększony napływ uchodźców do Rumunii, od dnia 1 marca 2022 r. zawiesza wszystkie skierowane do niej przekazania na podstawie rozporządzenia Dublin III.

15 W dniu 15 marca 2022 r. sąd odsyłający skierował sprawę do urzędu ds. cudzoziemców do ponownego rozpoznania, w szczególności w celu zajęcia stanowiska w przedmiocie wpływu ogólnego powiadomienia władz rumuńskich, o którym mowa w poprzednim punkcie, na decyzję o przekazaniu H do Rumunii.

16 W dniu 8 kwietnia 2022 r. urząd ds. cudzoziemców wydał decyzję o przekazaniu H do Rumunii na podstawie art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Dublin III. Tego samego dnia H wniósł odwołanie od tej decyzji do sądu odsyłającego. Odwołanie to miało skutek zawieszający zgodnie z art. 27 ust. 3 lit. a) rozporządzenia Dublin III.

17 W dniu 24 maja 2022 r. Rumunia poinformowała wszystkie państwa członkowskie, że zawieszenie przyjmowania przekazań na podstawie tego rozporządzenia zostało zniesione.

18 W dniu 2 grudnia 2022 r. sąd odsyłający potwierdził zgodność z prawem decyzji urzędu ds. cudzoziemców z dnia 8 kwietnia 2022 r.

19 W dniu 2 lutego 2023 r. H wniósł o wznowienie postępowania ze względu na to, że termin sześciu miesięcy przewidziany w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III, w którym należy przeprowadzić przekazanie osoby ubiegającej się o azyl z wnioskującego państwa członkowskiego do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, upłynął już w dniu, w którym urząd ds. cudzoziemców wydał w dniu 8 kwietnia 2022 r. drugą decyzję o przekazaniu. Wobec tego, jego zdaniem, Królestwo Danii było odtąd odpowiedzialne za merytoryczne rozpatrzenie jego wniosku o azyl zgodnie z art. 29 ust. 2 tego rozporządzenia.

20 Po wznowieniu postępowania sąd odsyłający ponownie potwierdził ważność decyzji urzędu ds. cudzoziemców z dnia 8 kwietnia 2022 r. Uznał on, że ów sześciomiesięczny termin rozpoczął bieg dopiero od dnia jego ostatecznej decyzji z dnia 2 grudnia 2022 r.

21 Na wniosek DRC Dansk Flygtningehjælp (duńskiej rady ds. uchodźców, Dania) sąd odsyłający postanowił raz jeszcze wznowić postępowanie w celu ponownego zbadania wykładni przepisów dotyczących terminu przewidzianego w art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Dublin III w związku z jego art. 27.

22 W tym względzie sąd odsyłający zauważa, że o ile przepisy te przewidują, iż przekazanie osoby ubiegającej się o azyl powinno nastąpić w terminie sześciu miesięcy od dnia wydania ostatecznej decyzji w sprawie odwołania lub ponownego rozpoznania, w przypadku gdy mają one skutek zawieszający, o tyle nie zawierają one jednak zasad regulujących wyraźnie sytuację, w której organ sądowy zdecydowałby o skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania do właściwego organu administracyjnego. Tymczasem zdaniem tego sądu takie skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania może przyczynić się do zapewnienia osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową skutecznej ochrony sądowej, ponieważ daje im możliwość skorzystania z ponownego jej rozpoznania na dwóch poziomach.

23 W tym kontekście sąd odsyłający wyjaśnia, że zgodnie z uregulowaniami krajowymi rozpatrywanymi w postępowaniu głównym można stwierdzić nieważność decyzji o przekazaniu i skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez właściwy organ administracyjny, jeżeli sąd rozpoznający sprawę poweźmie wiedzę o nowych istotnych informacjach dotyczących tej decyzji. Tymczasem w niniejszej sprawie to skierowanie do ponownego rozpoznania było uzasadnione zewnętrznymi i nieprzewidywalnymi okolicznościami związanymi z faktem, że po wyrażeniu zgody na przekazanie odpowiedzialne państwo członkowskie zawiesiło w sposób ogólny przekazywanie na podstawie rozporządzenia Dublin III ze względu na konflikt na Ukrainie i napływ uchodźców do kraju.

24 W tych okolicznościach Flygtningenævnet (komisja ds. uchodźców) postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy przepisy dotyczące [obliczania] terminów zawarte w art. 29 ust. 1 i 2 [rozporządzenia Dublin III] należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w art. 29 ust. 1 przypadek drugi tego rozporządzenia sześciomiesięczny termin rozpoczyna bieg w dniu wydania ostatecznej decyzji co do istoty, w sytuacji gdy organ odwoławczy wnioskującego państwa członkowskiego, o którym to organie mowa w art. 27 owego rozporządzenia, skierował dotyczącą przekazania sprawę do ponownego rozpoznania do [właściwego organu administracji], który następnie, po upływie ponad sześciu miesięcy od otrzymania zgody odpowiedzialnego państwa członkowskiego na wtórne przejęcie, wydał nową decyzję o przekazaniu – w szczególności gdy skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania było uzasadnione tym, że odpowiedzialne państwo członkowskie,

które początkowo wyraziło zgodę na przekazanie, podjęło następnie decyzję o ogólnym zawieszeniu przekazań dokonywanych na podstawie [tego] rozporządzenia – a decyzja o wydaleniu danego cudzoziemca uległa zawieszeniu?”.

Postępowanie przed Trybunałem

25 W swoim wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Flygtningenævnet (komisja ds. uchodźców) zwróciła się do Trybunału z wnioskiem o rozpoznanie niniejszej sprawy w trybie przyspieszonym przewidzianym w art. 105 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

26 W dniu 15 grudnia 2023 r. prezes Trybunału po zapoznaniu się ze stanowiskiem sędziego sprawozdawcy i rzecznika generalnego oddalił wspomniany wniosek.

27 W dniu 27 listopada 2023 r. Trybunał zwrócił się do Flygtningenævnet (komisji ds. uchodźców) z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień oraz wezwał ją do doprecyzowania, czy ma ona charakter „sądu” w rozumieniu art. 267 TFUE.

28 W dniu 8 stycznia 2024 r. Flygtningenævnet (komisja ds. uchodźców) odpowiedziała na ten wniosek.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

29 Poprzez pytanie prejudycjalne sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Dublin III należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy sąd krajowy, do którego wpłynęło odwołanie mające na celu stwierdzenie nieważności o skutku zawieszającym, orzeka ostatecznie w przedmiocie zgodności z prawem materialnym drugiej decyzji o przekazaniu, wydanej po stwierdzeniu nieważności pierwszej decyzji o przekazaniu, dotyczącej tej samej osoby, wyłącznie z powodu zmiany okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego stosowania tego rozporządzenia, co skutkuje skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy organ administracyjny, sześciomiesięczny termin na przekazanie przewidziany w art. 29 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia zaczyna biec:

– w dniu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem materialnym tej drugiej decyzji o przekazaniu czy

– w dniu, w którym stwierdzono nieważność pierwszej decyzji o przekazaniu.

30 Na wstępie należy zauważyć, że sąd odsyłający zastanawia się nad kwestią, która z dwóch decyzji wydanych przez sąd krajowy ma decydujące znaczenie dla zastosowania sześciomiesięcznego terminu na przekazanie w ramach drugiego przypadku przewidzianego w art. 29 ust. 1 tego samego rozporządzenia. H podnosi w istocie, że ten drugi przypadek nie ma zastosowania w sprawie w postępowaniu głównym. Uważa on, że po stwierdzeniu nieważności pierwszej decyzji o przekazaniu termin na przekazanie biegł od nowa, zgodnie z pierwszym przypadkiem przewidzianym w tym przepisie, od dnia, w którym Rumunia wyraziła zgodę na jego wtórne przejęcie, czyli od dnia 7 lipca 2021 r.

31 Należy przede wszystkim przypomnieć, że art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III przewiduje, że przekazanie zainteresowanej osoby do odpowiedzialnego państwa członkowskiego jest przeprowadzane zgodnie z prawem krajowym wnioskującego państwa członkowskiego tak

szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od wyrażenia zgody przez inne państwo członkowskie na wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie tej osoby lub od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania się, w przypadku gdy mają one skutek zawieszający zgodnie z art. 27 ust. 3 tego rozporządzenia.

32 Z samego brzmienia art. 29 ust. 1 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia, a w szczególności ze względu na użycie spójnika „lub", który przeciwstawia „wyrażenie zgody" przez inne państwo członkowskie, z jednej strony, „ostatecznej decyzji" w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania, z drugiej strony, wynika, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 34 opinii, że dwa momenty, o których mowa w tym przepisie, od których może rozpocząć bieg sześciomiesięczny termin na przekazanie, stanowią dwa przypadki wykluczające się wzajemnie.

33 Ponadto, co się tyczy drugiego przypadku, wspomniany przepis odnosi się do momentu, w którym decyzja w sprawie odwołania od decyzji o przekazaniu stała się ostateczna, nie czyniąc jednak rozróżnienia w zależności od wyniku, do jakiego doszedł organ sądowy w swojej decyzji w przedmiocie odwołania. W szczególności z brzmienia tego przepisu w żaden sposób nie wynika, że drugi przypadek nie miałby zastosowania w przypadku, gdyby organ sądowy stwierdził nieważność decyzji o przekazaniu.

34 W związku z tym, w przypadku gdy od decyzji o przekazaniu wniesiono odwołanie mające skutek zawieszający na podstawie art. 27 ust. 3 rozporządzenia Dublin III, z art. 29 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia wynika, że sześciomiesięczny termin na przekazanie biegnie nie od chwili wyrażenia zgody na wniosek o przejęcie lub wtórne przejęcie, lecz, w drodze odstępstwa, od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania wniesionego od decyzji o przekazaniu. W takim przypadku wspomniany termin rozpoczyna bieg dopiero w chwili, gdy decyzja w przedmiocie środka zaskarżenia od decyzji o przekazaniu stała się ostateczna, po wyczerpaniu środków zaskarżenia przewidzianych w porządku prawnym danego państwa członkowskiego [zob. podobnie wyrok z dnia 30 marca 2023 r., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Zawieszenie biegu terminu na przekazanie w postępowaniu odwoławczym), C-556/21, EU:C:2023:272, pkt 23, 24 i przytoczone tam orzecznictwo].

35 Następnie należy przypomnieć, że to odroczenie rozpoczęcia terminu na przekazanie do czasu rozpatrzenia środka zaskarżenia wniesionego na decyzję o przekazaniu pozwala zapewnić równość broni i skuteczność procedur odwoławczych, gwarantując, że termin ten nie upłynie, gdy wykonanie decyzji o przekazaniu stało się niemożliwe poprzez wniesienie, mającego skutek zawieszający, odwołania od tej decyzji [zob. podobnie wyrok z dnia 30 marca 2023 r., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Zawieszenie biegu terminu na przekazanie w postępowaniu odwoławczym), C-556/21, EU:C:2023:272, pkt 35].

36 Tymczasem wykładnia, na którą powołuje się H, może podważyć równość broni i skuteczność procedur odwoławczych, których zapewnienie ma na celu drugi przypadek przewidziany w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III. W zakresie bowiem, w jakim, zgodnie z tą wykładnią, stwierdzenie nieważności decyzji o przekazaniu przez organ sądowy oznaczałoby, że termin na przekazanie biegnie na nowo od chwili wyrażenia zgody na wtórne przejęcie przez odpowiedzialne państwo członkowskie, mogłaby ona właśnie skutkować tym, że sześciomiesięczny termin na przekazanie upływa, w danym wypadku, w momencie, w którym wykonanie tej decyzji stałoby się niemożliwe w wyniku wniesienia odwołania o skutku zawieszającym. Tak było w szczególności w sprawie w postępowaniu głównym, ponieważ zgodnie ze wspomnianą wykładnią termin ten upłynął już w dniu 7 lutego 2022 r., czyli w dniu, w którym odwołanie od pierwszej decyzji o przekazaniu było nadal rozpatrywane.

37 Wreszcie, wbrew temu, co twierdzi H, z orzecznictwa wywodzącego się z wyroku z dnia 30 marca 2023 r., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Zawieszenie biegu terminu na przekazanie w postępowaniu odwoławczym) (C-556/21, EU:C:2023:272), w żaden sposób nie wynika, że stwierdzenie nieważności decyzji o przekazaniu w wyniku rozstrzygnięcia w sprawie odwołania o skutku zawieszającym, może spowodować, że drugi przypadek przewidziany w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III nie ma zastosowania.

38 W tym względzie prawdą jest, że Trybunał wskazał w pkt 29 tego wyroku, iż w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji o przekazaniu przez sąd pierwszej instancji nie istnieje już decyzja o przekazaniu, której wykonanie mogłoby zostać zawieszone w kontekście środka zaskarżenia wniesionego do drugiej instancji. Jednakże sytuacja, w której zapadł wspomniany wyrok, różni się zasadniczo od sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym. Z pkt 29 i 39 wspomnianego wyroku wynika bowiem, że Trybunał wypowiedział się w przedmiocie możliwości zastosowania środków tymczasowych na podstawie art. 27 ust. 4 tego rozporządzenia w kontekście środka zaskarżenia do sądu drugiej instancji, i to w sytuacji, w której odwołanie do sądu pierwszej instancji nie miało skutku zawieszającego. Natomiast w niniejszej sprawie H wniósł dwa odwołania mające na celu stwierdzenie nieważności dwóch decyzji o przekazaniu rozpatrywanych w postępowaniu głównym, z których oba miały skutek zawieszający, co pozwala wykluczyć pierwszy przypadek przewidziany w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia na rzecz drugiej możliwości, a mianowicie odwołania się od pierwotnej decyzji o przekazaniu, a po stwierdzeniu jej nieważności – odwołanie się od drugiej decyzji o przekazaniu.

39 Uściśliwszy powyższe, należy zbadać zadane pytanie dotyczące stosowania drugiego przypadku przewidzianego w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III.

40 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w celu określenia momentu, od którego zaczyna biec sześciomiesięczny termin na przekazanie, przepis ten ogranicza się, jeśli chodzi o drugi przypadek, do wskazania ostatecznej decyzji w sprawie odwołania, w przypadku gdy ma ono skutek zawieszający.

41 Jak zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 40 opinii, ów przepis nie ustanawia zatem szczególnych zasad dotyczących obliczania tego terminu, w przypadku gdy organ sądowy – po stwierdzeniu nieważności pierwszej decyzji o przekazaniu i skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy organ administracyjny, wyłącznie z powodu zmiany okoliczności mającej decydujące znaczenie dla prawidłowego stosowania rozporządzenia Dublin III, która nastąpiła po wydaniu tej decyzji – orzeka w przedmiocie zgodności z prawem drugiej decyzji o przekazaniu wydanej w odniesieniu do tej samej osoby w następstwie tego stwierdzenia nieważności i skierowania do ponownego rozpoznania.

42 W drugiej kolejności, zgodnie z art. 27 ust. 1 rozporządzenia Dublin III wnioskodawca ubiegający się o udzielenie ochrony międzynarodowej ma prawo wniesienia do sądu skutecznego środka zaskarżenia w formie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie, z powodów faktycznych lub prawnych, od decyzji o przekazaniu.

43 W tym względzie z motywu 19 zdanie drugie tego rozporządzenia wynika, że w celu zapewnienia przestrzegania prawa międzynarodowego skuteczny środek zaskarżenia w odniesieniu do decyzji o przekazaniu powinien obejmować zbadanie zarówno stosowania rzeczonego rozporządzenia, jak i sytuacji prawnej oraz faktycznej w państwie członkowskim, do którego wnioskodawca jest

przekazywany. I tak art. 27 ust. 1 tego rozporządzenia w związku z tym motywem przyznaje zainteresowanej osobie prawo do uzyskania sądowej kontroli zgodności z prawem decyzji o przekazaniu.

44 Biorąc pod uwagę związek, jaki istnieje w ramach systemu wprowadzonego rozporządzeniem Dublin III między ustanowieniem środków zaskarżenia o skutku zawieszającym na podstawie art. 27 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia a odroczeniem terminu na przekazanie przewidzianym w art. 29 ust. 1 akapit pierwszy przypadek drugi tego rozporządzenia, Trybunał orzekł już, że rozpoczęcie biegu tego terminu na przekazanie winno nastąpić nie już w momencie wydania tymczasowego orzeczenia sądowego zawieszającego wykonanie procedury przekazania, lecz dopiero w momencie wydania orzeczenia sądowego co do istoty sprawy, które nie może stanowić już przeszkody w stosunku do takiego wykonania (zob. podobnie wyrok z dnia 29 stycznia 2009 r., Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, pkt 46, 50).

45 W tym względzie prawdą jest, że zastosowanie uregulowań krajowych, zgodnie z którymi w obliczu nowych okoliczności, mających decydujące znaczenie dla prawidłowego stosowania rozporządzenia Dublin III, organ sądowy stwierdza nieważność decyzji o przekazaniu i kieruje sprawę do ponownego rozpoznania do właściwego organu administracyjnego, może prowadzić do istnienia dwóch decyzji o przekazaniu i dwóch odrębnych środków zaskarżenia. Jednakże w zakresie, w jakim te obie, następujące po sobie decyzje, mają na celu przekazanie tego samego wnioskodawcy ubiegającego się o udzielenie ochrony międzynarodowej w następstwie wyrażenia zgody na jego wtórne przejęcie przez odpowiedzialne państwo członkowskie, wydaje się, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 44 opinii, że wspomniane decyzje wpisują się w jedno postępowanie.

46 Tymczasem w ramach takiego jednego postępowania orzeczenie, na mocy którego organ sądowy stwierdza nieważność pierwszej decyzji o przekazaniu wyłącznie z powodu zmiany okoliczności mających decydujące znaczenie dla prawidłowego stosowania rozporządzenia Dublin III i dokonuje takiego skierowania do ponownego rozpoznania, należy uznać za orzeczenie tymczasowe, które umożliwia właściwemu organowi administracyjnemu ocenę ewentualnego wpływu tych nowych okoliczności na przekazanie zainteresowanej osoby, nie kończąc jednak ostatecznie postępowania dotyczącego tego przekazania.

47 W trzeciej kolejności z art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Dublin III wynika, że prawodawca unijny zamierzał sprzyjać szybkiemu wykonaniu decyzji o przekazaniu, o tyle jednak nie było jego zamiarem poświęcenie ochrony sądowej osób ubiegających się o udzielenie ochrony międzynarodowej na rzecz wymogu szybkości rozpatrywania ich wniosku, i przewidział on w celu zagwarantowania tej ochrony, że wykonanie tych decyzji może w niektórych przypadkach zostać zawieszone [wyroki: z dnia 29 stycznia 2009 r., Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, pkt 48; a także z dnia 30 marca 2023 r., Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Zawieszenie biegu terminu na przekazanie w postępowaniu odwoławczym), C-556/21, EU:C:2023:272, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo]. Przepisy te należy zatem interpretować w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 Karty.

48 Ponadto z utrwalonego orzecznictwa wynika, że o ile w braku uregulowań Unii w danej dziedzinie do wewnętrznego porządku prawnego należy, zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich i z zastrzeżeniem poszanowania zasad równoważności i skuteczności, ustanowienie przepisów proceduralnych dotyczących środków prawnych mających na celu zapewnienie ochrony praw indywidualnych wynikających z porządku prawnego Unii, o tyle państwa członkowskie są jednak odpowiedzialne za zapewnienie w każdym przypadku

poszanowania prawa do skutecznej ochrony sądowej wspomnianych praw, zagwarantowanego w art. 47 Karty [zob. analogicznie, w odniesieniu do prawa do środka zaskarżenia zagwarantowanego w art. 46 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. 2013, L 180, s. 60), wyrok z dnia 3 lipca 2025 r., Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo].

49 Prawodawca Unii zharmonizował w art. 27 rozporządzenia Dublin III jedynie niektóre zasady proceduralne dotyczące wniesienia do sądu odwołania na decyzję o przekazaniu lub wniosku o ponowne rozpoznanie, z powodów faktycznych lub prawnych, decyzji o przekazaniu, które to środki powinny przysługiwać zainteresowanej osobie. W szczególności nie sprecyzował on w tym artykule, czy i na jakich zasadach sąd rozpoznający ten środek zaskarżenia jest zobowiązany uwzględnić okoliczności zaistniałe po wydaniu wspomnianej decyzji [zob. podobnie wyrok z dnia 15 kwietnia 2021 r., État belge (Okoliczności zaistniałe po wydaniu decyzji o przekazaniu), C-194/19, EU:C:2021:270, pkt 38, 40].

50 Wynika z tego, że co się tyczy uwzględnienia okoliczności zaistniałych po wydaniu decyzji o przekazaniu, każde państwo członkowskie związane rozporządzeniem Dublin III powinno ukształtować swoje prawo krajowe w sposób umożliwiający osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową wykonywanie ich prawa do skutecznego środka zaskarżenia, zagwarantowanego we wspomnianym art. 47 Karty i skonkretyzowanego w art. 27 rozporządzenia Dublin III w związku z jego motywem 19 (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 lipca 2025 r., Al Nasiria, C-610/23, EU:C:2025:514, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 W tym względzie należy przypomnieć, po pierwsze, że Trybunał orzekł w pkt 49 wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r., État belge (Okoliczności zaistniałe po wydaniu decyzji o przekazaniu) (C-194/19, EU:C:2021:270), że przepisy te stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje, że sąd, do którego wniesiono skargę na decyzję o przekazaniu, nie może w ramach badania tej skargi uwzględniać okoliczności zaistniałych po wydaniu tej decyzji, które mają kluczowe znaczenie dla prawidłowego stosowania tego rozporządzenia, chyba że ustawodawstwo to przewiduje szczególny środek zaskarżenia zapewniający rozpatrzenie ex nunc sytuacji zainteresowanej osoby, którego wynik jest wiążący dla właściwych organów i który można wnieść w następstwie zaistnienia takich okoliczności. Jak wynika z pkt 47 tego wyroku, takimi okolicznościami są w szczególności te, które stoją na przeszkodzie wykonaniu decyzji o przekazaniu do państwa członkowskiego innego niż wnioskujące państwo członkowskie lub które pociągają za sobą odpowiedzialność wnioskującego państwa członkowskiego.

52 Orzecznictwo przypomniane w poprzednim punkcie niniejszego wyroku stosuje się mutatis mutandis do uregulowań krajowych, zgodnie z którymi w przypadku istnienia nowych informacji dotyczących takich okoliczności organ sądowy stwierdza nieważność decyzji o przekazaniu i kieruje sprawę do ponownego rozpoznania do właściwego organu administracji w celu uwzględnienia tych informacji. W tych okolicznościach taka decyzja o stwierdzeniu nieważności i skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania nie może stanowić ostatecznej decyzji w przedmiocie środka zaskarżenia w rozumieniu art. 29 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III.

53 Po drugie, Trybunał orzekł, że – w świetle zarówno wspomnianego w motywie 19 rozporządzenia Dublin III celu polegającego na zapewnieniu skutecznej ochrony zainteresowanych osób zgodnie z art. 47 Karty, jak i wskazanego w motywie 5 rzeczonego rozporządzenia celu polegającego na szybkim zapewnieniu ustalenia państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie

wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – wnioskodawcy powinien przysługiwać skuteczny i szybki środek zaskarżenia umożliwiający mu powołanie się na okoliczności zaistniałe po wydaniu decyzji o przekazaniu, jeżeli uwzględnienie tych okoliczności ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego stosowania wspomnianego rozporządzenia. Wymóg ustanowienia skutecznego i szybkiego środka zaskarżenia spełniają w szczególności uregulowania krajowe umożliwiające wnioskodawcy powoływanie się na takie okoliczności w ramach odwołania od decyzji o przekazaniu [zob. podobnie wyrok z dnia 15 kwietnia 2021 r., État belge (Okoliczności zaistniałe po wydaniu decyzji o przekazaniu), C-194/19, EU:C:2021:270, pkt 35, 36 i przytoczone tam orzecznictwo].

54 Tymczasem nie stoi co do zasady na przeszkodzie spełnieniu wymogu ustanowienia szybkiego i skutecznego środka zaskarżenia okoliczność, że uregulowania krajowe przewidują, iż po stwierdzeniu nieważności pierwotnej decyzji o przekazaniu przez organ sądowy i po skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania do właściwego organu administracyjnego do tego organu administracyjnego należy ponowne rozpoznanie przekazania zainteresowanej osoby w świetle okoliczności zaistniałych po wydaniu tej decyzji. Przestrzeganie tego wymogu zakłada jednak, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 54 opinii, że prawo krajowe powinno być ukształtowane w taki sposób, aby właściwy organ administracyjny przystąpił do żądanego w ten sposób ponownego rozpoznania bez zbędnej zwłoki i aby organ sądowy, do którego wniesiono sprawę, wydał orzeczenie w krótkim terminie (zob. analogicznie, w odniesieniu do prawa do środka zaskarżenia zagwarantowanego w art. 46 dyrektywy 2013/32, wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, pkt 148).

55 W każdym razie czas trwania postępowania administracyjnego i sądowego związanego z przekazaniem zainteresowanej osoby nie może w całości wykraczać poza to, co jest konieczne w świetle celów, dla których zostało ono wszczęte.

56 W szczególności takie uregulowania krajowe nie mogą, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 55 opinii, pozwolić organom wnioskującego państwa członkowskiego na uchylenie się od odpowiedzialności poprzez wielokrotne kierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy organ administracyjny bez rozstrzygnięcia w przedmiocie procedury udzielania ochrony międzynarodowej. Takie uregulowania mogłyby bowiem zagrozić celowi, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, wspomnianemu w motywie 5 rozporządzenia Dublin III, gwarantującemu skuteczny dostęp do procedur udzielania ochrony międzynarodowej. Ponadto takie uregulowania mogłyby również podważyć skuteczność ochrony sądowej zagwarantowanej w art. 47 Karty i w art. 27 rozporządzenia Dublin III w związku z jego motywem 19.

57 W tym kontekście należy jeszcze przypomnieć, że termin na przekazanie przewidziany w art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III przyczynia się w decydujący sposób do realizacji celu, jakim jest szybkie rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, o którym mowa w motywie 5 tego rozporządzenia, poprzez zagwarantowanie, że procedury przejęcia i wtórnego przejęcia zostaną przeprowadzone bez zbędnej zwłoki. Ten wiążący termin, a w szczególności zasada przewidziana w art. 29 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, dowodzi, że zdaniem prawodawcy Unii ważne jest, aby takie wnioski były w danym wypadku rozpatrywane przez państwo członkowskie inne niż państwo wskazane jako odpowiedzialne na mocy kryteriów wymienionych w rozdziale III tego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok z dnia 13 listopada 2018 r., X i X, C-47/17 i C-48/17, EU:C:2018:900, pkt 69, 70).

58 W niniejszej sprawie z informacji zawartych we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że urząd ds. cudzoziemców wydał wobec H drugą decyzję o przekazaniu w dniu 8 kwietnia 2022 r., czyli przed upływem czterech tygodni od stwierdzenia nieważności pierwotnej decyzji o przekazaniu i skierowania do tego urzędu do ponownego rozpoznania sprawy w dniu 15 marca tego samego roku. Wydaje się zatem, z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd odsyłający, że urząd ds. cudzoziemców przeprowadził wymagane ponowne rozpoznanie sprawy bez zbędnej zwłoki.

59 Ponadto, biorąc pod uwagę rozważania zawarte w pkt 54 i 55 niniejszego wyroku, do tego sądu należy zbadanie w świetle wszystkich istotnych okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, po pierwsze, czy można uznać, że oddalając odwołanie od drugiej decyzji o przekazaniu w dniu 8 grudnia 2022 r., orzekł on w krótkim terminie w sprawie tego odwołania, mimo że zostało on wniesione do tego sądu prawie osiem miesięcy wcześniej i że w dniu 24 maja 2022 r. Rumunia poinformowała wszystkie państwa członkowskie o zniesieniu zawieszenia przyjmowania przekazań na podstawie rozporządzenia Dublin III. Po drugie, do tego sądu należy zbadanie, czy czas trwania postępowania w sprawie przekazania H, wynoszący prawie 17 miesięcy od wyrażenia zgody przez Rumunię w dniu 7 lipca 2021 r. na wtórne przejęcie tego wnioskodawcy, nie wykraczał w całości poza to, co było konieczne w świetle celów, dla których zostało ono wszczęte.

60 Niemniej jednak, w przypadku gdyby sąd odsyłający stwierdził, że procedura wtórnego przejęcia nie została przeprowadzona bez zbędnej zwłoki, wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej powinien zostać rozpatrzony przez państwo członkowskie inne niż państwo wyznaczone jako odpowiedzialne na podstawie kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia Dublin III.

61 W świetle całości powyższych rozważań na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Dublin III należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy sąd krajowy, do którego wpłynęło odwołanie mające na celu stwierdzenie nieważności o skutku zawieszającym, orzeka ostatecznie w przedmiocie zgodności z prawem materialnym drugiej decyzji o przekazaniu, wydanej po stwierdzeniu nieważności pierwszej decyzji o przekazaniu, dotyczącej tej samej osoby, wyłącznie z powodu zmiany okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego stosowania tego rozporządzenia, co skutkuje skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy organ administracyjny, sześciomiesięczny termin na przekazanie przewidziany w art. 29 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia zaczyna biec w dniu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem materialnym tej drugiej decyzji.

W celu zapewnienia, aby czas trwania procedury dotyczącej przekazania danej osoby nie wykraczał jako całość poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów, dla których została ona wszczęta, ta druga decyzja o przekazaniu oraz ostateczna decyzja w sprawie odwołania od niej muszą zostać wydane w krótkim terminie.

W przedmiocie kosztów

62 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy sąd krajowy, do którego wpłynęło odwołanie mające na celu stwierdzenie nieważności o skutku zawieszającym, orzeka ostatecznie w przedmiocie zgodności z prawem materialnym drugiej decyzji o przekazaniu, wydanej po stwierdzeniu nieważności pierwszej decyzji o przekazaniu, dotyczącej tej samej osoby, wyłącznie z powodu zmiany okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego stosowania tego rozporządzenia, co skutkuje skierowaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy organ administracyjny, sześciomiesięczny termin na przekazanie przewidziany w art. 29 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia zaczyna biec w dniu wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem materialnym tej drugiej decyzji.

W celu zapewnienia, aby czas trwania procedury dotyczącej przekazania danej osoby nie wykraczał jako całość poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów, dla których została wszczęta, ta druga decyzja o przekazaniu oraz ostateczna decyzja w sprawie odwołania od niej muszą zostać wydane w krótkim terminie.

Podpisy